

i Best til Kallundborg, og man saa paa denne Bane anlagde en Station udenfor Dyrehaven i Nærheden af Fortunen. Det er ikke at føre en Bane fra Kjøbenhavn til Dyrehaven, at man ved at føre en Bane Nord fra Kjøbenhavn til Kallundborg kommer til at anlægge en Station paa et passende Sted, f. Ex. — de Herrer ere jo vist næsten Alle lokaliserede i denne Egn — ved Dyrehavegaard eller paa et andet Punkt udenfor Dyrehaven. Derved vilde man ikke komme i Strid med den meddelte Eneret; thi det erkjender jeg, at en saadan Eneret selvfølgelig maa forstolkes strengt. Man skal ikke lægge Andet eller Mere ind deri, end hvad Ordene netop give; men paa den anden Side heller ikke Mindre. Jeg tror derfor, at, naar man virkelig skal tro, at der var Nogen, som vilde anlægge en Jernbane fra Kjøbenhavn Best om Dyrehaven til Hørsholm, saa vilde en saadan Bane utvivlsomt finde Støtte og Anklang, og jeg skal erklære mig meget beredt til at støtte en Bane, som kommer til at gaa fra et eller andet Punkt paa den sjællandske Jernbane Best om Dyrehaven til Hørsholm, saaledes som nævnt af det erede Medlem fra Kjøbenhavn. Naar man efter moden Overveelse og efter fornøden Undersøgelse maatte ønske en saadan Bane, og naar Ønsket blev støttet af En, som virkelig kunde føre den igjennem, saa skulde der fra min Side ikke være Noget til Hinder for, hvis jeg til den Tid har med det at gjøre, at indbefomme et saadant Anlæg. Det finder jeg er en meget fornuftig Plan, hvis Nogen vil betale, hvad det vil koste; den vil utvivlsomt komme denne Egn til Gode og er ikke i Strid med de Rettigheder, der ere tillagte det sjællandske Jernbaneselskab. Men hvad jeg modsætter mig, og principielt vil staa imod, er, at man i Loven indfører en Jernbanelinie, hvorom der ikke forud fra Regeringens Side er ført nogen Forhandling, og derhos en Bane, som kommer i Strid med den af Regeringen stadigt hævdede Eneret for det sjællandske Jernbaneselskab til at anlægge en Bane mellem Kjøbenhavn og Dyrehaven.

Saffner: Den erede Minister udtalte, at han med megen Beredvillighed vilde støtte Anlægget af en Bane til Hørsholm, isald Retningen blev Best om Dyrehaven, idet denne saa ikke vilde komme i Strid med det sjællandske Jernbaneselskabs Eneret. Denne Støtte vil vistnok være høist værdifuld for de Folk, som tænke paa at anlægge en saadan Jernbane, men Terrænet, som denne Jernbane skal lægges igjennem, vil vistnok gjøre, at der ikke vil findes Nogen, som har synderlig Øyst til at anlægge den. Om forøvrigt det sjællandske Jernbaneselskabs Eneret vil blive varetagen, naar der gives en saadan Koncession med Ret til at anlægge en Station i Nærheden af Fortunen, tillader jeg mig at betvivle. Saa bliver jo Forholdet det, at Folk

akkurat lige saa let kunne komme til Dyrehaven ad Hørsholmbanen og staa af ved Fortunen, som de nu kunne komme dertil ad det sjællandske Jernbaneselskabs Bane og staa af ved Klampenborg. Jeg tror, at man, hvis man giver en saadan Koncession, derved indirekte vil have anerkjendt, at der ikke er tilfikkret det sjællandske Jernbaneselskab en saadan ubeflukkende Ret, som er bleven paastaet fra flere Sider her i Salen.

Adler: Jeg vil ikke videre opholde mig ved Fortolkningsspørgsmaalet om det sjællandske Jernbaneselskabs Eneret, der er bleven berørt fra flere Sider. Der er derimod et andet Punkt i den erede Ministers Foredrag, som jeg vil tillade mig at indbegaa, uagtet jeg vistnok i Resultatet dog vil komme til at fremme for alle de Endringsforslag, der fra hans Side vilde komme til at foreligge. Jeg kan nemlig ikke give den erede Minister Ret i det overordentlige Ubillige og Uanstændige over for det sjællandske Jernbaneselskab, som han mente, det vilde være at paatvinge det den ene Bane, som nævnes under Nr. 3, fordi det ønskes en anden, naar man isøvrigt maatte finde den førstnævnte Bane forstandig. Naar man finder den forstandig — og man vil naturligvis ikke paatvinge Noget, som man finder uforstandigt — kan jeg ikke finde det urimeligt ligeoverfor et Selskab, som har et Monopol, som det har faaet af Regeringen, at sige, at det kun faar Koncession paa en vis Bane og paa den Betingelse, at det tillige bygger en anden Bane, som opfylder andre Interesser, som Staten har at paase. Jeg tror, at det vil være meget naturligt, og jeg skal med Hensyn til en anden af de Baner, som ere omtalte her i Lovforslaget, senere komme tilbage til dette Punkt, og det vil da ses, hvorfor denne Udtalelse af Ministeren har gjort Indtryk paa mig. Jeg er ganske enig med den erede Minister og de andre Herrer, som have talt i, at det ikke kan gaa an. Øst her i en Lov at sige, at der kan gives Koncession paa Baneanlæg, for hvilke der ikke foreligger de tilbørlige Forarbejder, og som ikke have faaet den grundige Prøvelse, som naturligvis er nødvendig i saadanne Sager. Jeg er ligeledes meget enig i, at det vil være overordentlig naturligt at give Finansministeren Bemyndigelse til uden videre at sælge Dele af Dyrehaven, og jeg generer mig ikke for at sige, at de æsthetiske Hensyn her spille en stor Rolle for mig. Jeg tror ligesom min erede Sidemand (Broch), at man skal vogte sig for, at lade Dyrehavsfreden bryde; thi det er ganske sikkert, som ogsaa er berørt af andre erede Talere, at, er man først kommen inden for, er det meget vanskeligt at faae de Raagjældende ud igjen. Man veed ikke, hvor langt Tilbøieligheden til at sælge vil gaa, og jeg tror, at Staten har Raad til at holde over Dyrehavsfreden og give Afkald paa et fordelagtigt Salg af enkelte Dele af den for at